СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК XCIV. Ч. 9. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 15-го СІЧНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 15, 1987 No. 9. VOL. XCIV.

Пам'ятайте про Україну!

Пластуни Ню Йорку відзначили День Солідарности

Ню Йорк. — В суботу, 10-го січня 1987 року, пластова молодь Станиці Ню Йорку постановила маршем під Об'єднані Нації та відповідною програмою спільно відзначити День Солідарности з українськими політчними в'язнями. Хоча День Солідарности припадав на 12-го січня, молоді, з уваги на шкільні зайняття, не могли зібратися того дня, щоб спільно продовжити цей гарний звичай, що його впровадив український журналіст В'ячеслав Чорновіл, сам в'язень совєтської тюрми ще у 1974 році.

На жаль погана погода зв'язана із дощем і снігом в дні 10 -го січня примусила пластунів в останній хвилині змінити свої пляни та перенести програму Дня Солідарности до залі Пластової Станиці.

О год. 2-ій по полудні після закінчення науки у Школі Українознавства зібралося пластове новацтво, юнацтво та їхні виховники і батьки у Пластовій Станиці, де станичний пл. сен. Юрій Савицький вияснив молоді причину того зібрання. Після відспівання декількох колядок і засвічення спільної свічечки, про звичай Святвечірньої пластової свічечки розповіла молоді пл. сен. Ольга Кузьмович.

У програмі Дня Солідарности, що його підготовили курені „Перших Стеж" та „Верховинок", ст. пл. Тиміш Ганкевич, подав генезу Дня Солідарности і звернув увагу на ці можливості ,які має пластова молодь тут на вільній землі стануги в обороні українських в'язнів сумління, що до сьогоднішнього дня караються у тюрмах та концентраційних таборах СССР за оборону людських і національних прав і релігійних почувань. Він закликав шкільну молодь просити американських впливових політиків вставатися за українськими в'язнями, а в понеділок, 12-го січня старатися якнайбільшій кількості американців пояснити чому українці відзначують цей день як День Солідарности. Ст. пл. Т. Ганкевич відчитував імена українських політичних в'язнів, а всі присутні повторяли їх у повазі, щоб добре записати у своїй пам'яті: Л. Лук'яненка, М. Мариновича, М. Матусевича, З. Попадюка, П. Рубана, М. Руденка, Ю. Бадзя, М. Горбаля, М. Гориня, В. Калиниченка, П. Кампова, І. Кандиби, Р. Руденко, Й. Терелю, і Г. Михайленко, Ю. Шухевича, Д. Шумука.

На стіні великої залі Пластового Дому поміж тризубом з лелійкою висіли великі портрети деяких із найважливіших українських політичних в'язнів, поміж ними останньо померлих у тюрмі В. Стуса, О. Тихого, Ю. Литвина і В. Марченка. Посередині пишався портрет Івана Світличного, що хоча звільнений, але важко хворий в наслідок довголітнього знущання. Портрети померлих були прикрашені чорними стяжками.

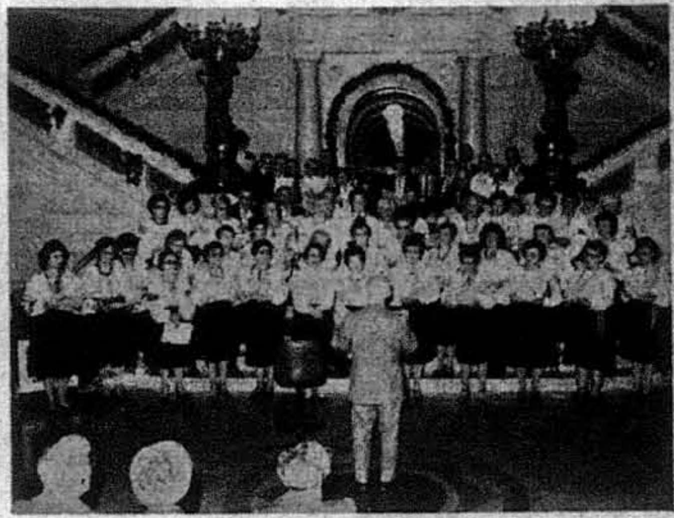
Напередодні відзначування Дня Солідарности пластова молодь висилала відповідні листи в англійській мові до американської преси та своїх конґресменів і сенаторів.

Один з таких листів, пера юначки Галі Кузишин з Квінсу, Н. Й., помістив в цілості нюйоркський щоденник „Ню Йорк Пост" з 9-го січня 1987 року, під заголовком „Демонстрація біля ОН в обороні ув'язнених українських оборонців людських прав".

Закінчуючи це зворушливе відзначування, станичний пл.сен. Ю. Савицький, подякував всім, що підготовили програму, письма та летючки і закликав молодь відмовити собі їжу в дні 12-го січня, а заощаджені гроші передати на допомогу українським політичним в'язням як також взяти участь у Молебні що був відправлений у церкві св. Юра.

У цьому дні присутня пластова молодь не забула також жертв нуклеарної катастрофи в Чорнобилі та згадала їх при Святвечірній свічечці і у зверненнях до американських чинників.

Український хор взяв участь в різдвянім ярмарку

Український хор ім. Митрополита А. Шептицького.

Вілкс-Беррі, Па. (Д.Морґан). — Український хор ім. Митрополита А. Шептицького виступив тут в неділю, 7-го грудня 1986 року.

Хор, яким диригує проф. Микола Мартинюк та члени якого репрезентували сім парохій околиць Скрентону, Па., співали українські й англійські колядки на різдвяному ярмарку, який відбувся в будівлі суду міста Люзерн, Па. Крім концерту колядок, були виставки різних різдвяних страв етнічних груп, прикраси на ялинку тощо.

Ярмарок відбувся в днях від 5-го до 7-го грудня.

Відбудуться карнавалові вечерниці Станиці Нюарку

Парсиппані, Н. Дж. — Пластова Станиця в Нюарку, Н.Дж. і гурток Пластприяту влаштовує традиційні карнавалові вечерниці з презентацією дебютанток, які відбудуться в суботу, 31-го січня ц.р., тут в готелі Аспен, при 808 дорога 46 Захід. До танців приграватимуть оркестри „Темпо" і „Гама". Вечірній одяг побажаний. Початок забави буде о год. 6:30 вечора, а презентація дебютанток о год. 7:30 вечора, опісля вечеря і вечерниці до год. 1:30. Вступ разом з вечерою 40 дол., а молодь до 23-го року — 30 дол. Проситься замовляти місця при столиках телефонічно в крамниці „Говерля", при 1060 Спрингфілд аве., в Ірвінґтоні, або телефонувати на число (201) 374-5768.

В Мюнхені д-р Ю. Бойко доповідав про О.Кониського

Мюнхен, Західня Німеччина (І.Ч.). — Наприкінці грудня минулого року відбулася тут доповідь члена Президії „Слова" Юрія Бойка на тему „Олександер Якович Кониський та його роман 'Семен Жук і його родичі' ". Місцем доповіді було затишне приміщення при католицькому катедральному храмі. Не зважаючи на численні передсвяткові приготування та імпрези, в залі зібралося біля 50 осіб: місцеве священство, православне і католицьке, науковці, письменники, журналісти, політичні й громадські діячі.

Доповідач спинився на розшуканих ним і перед цим ґрунтовно забутих біографічних даних письменника, на його заслугах в ділянках поезії, новелістики схарактеризував його реалістичний стиль на тлі европейської літератури, насвітлив його ролю в розвитковому літературному процесі в Україні в 60-90-их роках минулого століття і докладніше розглянув роман „Семен Жук і його родичі", цитуючи окремі місця цього твору.

Зокрема доповідач кинув погляд на Кониського, як засновника наукового шевченкознавства, заторкнув конфлікт між „націоналами" під проводом Кониського і Драгомановим і ствердив, що Кониський у своєму ідейному світі був прямим попередником Міхновського.

Був він також співзасновником НТШ в 1873 році, а згодом приклав зусилля, щоб воно перетворилося в наукове товариство.

Творчість Кониського в СССР не тільки забуто, але й натавровано як „націоналістичну". Більшість його творів появилися друком у минулому столітті, а тепер уже в унікальних періодиках, зовсім недоступних для рядового читача, а й для літературознавця знайти їх легка справа. Тому авдиторія вислухала реферат з незвичайною уважністю.

Запитання з публіки про співвідношення Кониського і Турґенєва доповідач освітлив особливо цікаво як знавець слов'янських літератур.

Японія вступила на новий шлях

Токіо. Лідери урядової коаліції в Японії погодилися перший раз на протязі останніх 10-ох років підвищити оборонний бюджет до висоти 22 більйонів долярів, тобто на 1 відсоток загального крайового приходу і тим самим уряд прем'єр-міністра Ясуґіро Накасоне вступив на новий шлях оборонної політики. Загально сподіваються, що цю пропозицію і погодженість уряду затвердять незабаром обидві палати японського парляменту і законопроєкт стане законом та увійде в історію повоєнної Японії, як переломова сторінка в оборонних заходах проти небезпечного сусіда, тобто комуно-московської імперії, яка почала загрожувати Японії не тільки зі своєї території, але й також із захоплених нею під час Другої світової війни японських островів, які Москва почала вважати своїми.

Незабаром крайова рада безпеки буде дискутувати про нові можливості забезпечення японської території перед евентуальним нападом, включаючи сюди також можливість атаки нуклеарними стратегічними ракетами, що їх Совєтський Союз вже вспів розмістити в багатьох місцях Далекого Сходу. Можливо, кажуть політичні спостерігачі й аналітики, що ці ракети були остаточно спонукою до зміни оборонної політики японського уряду.

Децизію прем'єр-міністра Я. Накасоне привітати З'єднані Стейти Америки, Великобританія та інші держави світу, а також Північно-Атлантійський Оборонний Союз (НАТО), який вже давно хотів бачити Японію сильнішою мілітарно державою, тим більше, що вона має всі дані і матеріяльні ресурси, щоб поправити свою оборону і не покладатися виключно на З'єднані Стейти Америки, які єдині втримують на японській території свої воєнні бази.

Не слід виключати сильних протиакцій опозицій, зокрема соціялістичної і комуністичної партій, які вважають, що й один відсоток загального приходу був зависокий. Теперішній уряд вважає, що Японія не може залишатися невтральною і байдуже приглядатися, як інші країни обкладають її територію нуклеарною зброєю, порушують повітряний і водний простори і взагалі поводяться з японцями, як з підрядним народом, нездібним сказати у своїй обороні твердшого слова.

Секретар Департаменту оборони ЗСА Каспар Вайнберґер привітав рішення японського уряду і назвав його правильним потягненням у кожному відношенні. Він рівночасно відмітив, що

Японія погодилася покривати частинно кошти втримання американських збройних сил на її території, які становлять частину оборони Японії перед зовнішніми силами.

Відзначено українського науковця і мандрівника

Тампа, Фла. (ОУПС). — Крім своєї наукової та політичної діяльности, проф. Ярослав Рудницький відбуває від років подорожі по країнах вільного світу, які дають йому можливість нав'язувати нові знайомства й контакти в інтелектуальному й дипломатичному світі.

Після чотирьох довколосвітніх подорожей у 1970-их і 1980-их роках на рекомендацію видатних британських діячів його наділено членством Королівської заморської ліґи в Лондоні, що під патронатом королеви Єлисавети II гуртує мандрівників і представників Британського Коммонвелту.

Нове відзначення одержав проф. Рудницький 9-го січня ц.р., а саме диплом „Почесного мореплавця" від Голляндсько-американської асоціяції моряків з нагоди закінчення десятої з черги подорожі голляндськими кораблями. Почесний диплом вручив йому в окремій церемонії капітан А.Й. Гесс, вітаючи його в колі інших почесних членів Асоціяції та бажаючи нових успішних подорожей по світі.

ПАПА ВІДБУВ ДОВШУ РОЗМОВУ З В. ЯРУЗЕЛЬСКИМ

Рим, Італія. Голова Католицької Церкви Папа Іван Павло II відбув у вівторок, 13-го січня ц.р., 70-хвилинну розмову з лідером Польської Народної Республіки, першим секретарем компартії, президентом і головою ради оборони Войцехом Ярузельским. Розмова мала приватний характер і заторкувала три основні справи: поліпшення відносин Римо-Католицької Церкви в Польщі з урядом, евентуальне нав'язання дипломатичних відносин Варшави з Римом і черговього приїзду Папи на відвідини до Польщі літом цього року. Остання справа властиво не стояла в центрі уваги, бо дипломати Ватикану і Варшави та представники польської ієрархії обговорили її вже раніше і майже позитивно полагодили та визначили навіть дату приїзду Святійшого Отця на місяць червень 1987 року.

Щодо двох інших справ, головно встановлення дипломатичних зв'язків, на чому дуже залежить В. Ярузельскому, бо це піднесло б його престиж в очах поляків в краю і в діяспорі, то Ватикан стоїть на становищі, що компартія і уряд повинні скоріше полагодити позитивно непорозуміння з польським єпископатом і встановити приязне відношення до нього, а щойно потім можна буде говорити про дипломатичні зв'язки Апостольської Столиці з Варшавою.

В. Ярузельского вітали у Ватикані згідно з протоколом ватиканської держави, як голову закордонної держави, але розмови про наближення мали дуже формальний характер і їх, як кажуть політичні і церковні спостерігачі, не можна назвати дуже приязними. Це вже третя зустріч Ярузельського з Папою. Перші дві відбулися в Польщі в 1983 році. Від проголошення ним воєнного стану у Польщі в 1981 році і офіційна заборона діяльности вільної робітничої профспілки „Солідарність" не дали можливости польському лідерові побувати на Заході і тому ПНР була фактично дещо дипломатично і економічно ізольована від вільного світу.

У ватиканському комунікаті з приводу відвідин говориться, що розмова Папи з Ярузельским мала дві фази. У першій частині участь брали високі члени ватиканської курії і дорадники польського диктатора, а у другій Папа розмовляв сам на сам з Ярузельским в папській бібліотеці. Спостерігачі кажуть, що ця зустріч була одною з найдовших авдієнцій, які уділює Папа закордонним гостям.

Були порушені також економічні справи і відносини в Польщі. Як відомо, Папа кількакратно критикував економічні санкції стосовані проти ПНР західніми країнами, бо, на його думку, від цих санкцій терпить в першу чергу невинний народ, а не комуністичний режим. Економіка і торговельна виміна була, між іншим, головною темою розмов Ярузельского з представниками італійського уряду й італійськими індустріялістами.

Ю. Осінчук виступить в Чикаґо

Чикаґо. — Український Інститут Модерного Мистецтва та Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Північної Америки в Чикаґо влаштовують концерт бенефіс піяністки Юліяни Осінчук в пам'ять д-ра Івана Рудавського, мецената і довголітнього приятеля інституту.

Концерт відбудеться в суботу, 24-го січня ц.р. о год. 7:30 вечора тут при 2320 Вест Чикаґо авеню. Піяністка гратиме твори Бортнянського, Бетговена, Шопена, Лятошинського і Ліста. Даток: 25 дол. від особи, 15 дол. від емеритів й студентів. Після концерту відбудеться перекуска.

Редактор М.Дольницький відвідав УНС

В Головній Канцелярії УНСоюзу — ред. М. Дольницький з екзекутивними урядовцями (зліва): У. Дячук, д-ром І. Флисом і В. Сохaном.

Джерзі Си ті, Н. Дж. — У понеділок, 12-го січня 1987 року Головну Екзекутиву УНС відвідав довголітній редактор „Америки", широковідомий журналіст ред. Мстислав Дольницький.

Як відомо, ред. М. Дольницький від довшого часу поважно хворів та мусів залишити журналістичну працю. Брак його знаменитого пера відчуває ціла українська спільнота в ЗСА і тому члени Екзекутиви УНС та редакції „Свободи" з радістю привітали короткі відвідини ред. М. Дольницького в УНС, як доказ його кращого почування.

Ред. М. Дольницький заявив, однак, що його поважна серцева недуга не дозволяє йому повернутися до праці, але 9-го січня цього року йому саме сповнилося 70 років і з того приводу він постановив відвідати деякі провідні українські установи, що може зробити при допомозі свого сина, у якого проживає від часу відходу у вічність його дружини Тамари.

Члени Головної Екзекутиви УНС і редактор „Свободи" Зенон Снилик сердечно привітали цього видатного українського журналіста з його 70-річчям та у короткій теплій розмові порушили справи української громади в ЗСА, а зокрема стану української журналістики, з якої раз-у-раз тепер відходять передові одиниці, залишаючи свої місця порожніми.

Тому у 70-річчя ред. М. Дольницького співробітники „Свободи" бажають йому з щирого серця, щоб стан його здоров'я далі кращав і щоб він міг повернутися до своєї так незаступимої журналістичної праці.

МАЛАНЧИН ВЕЧІР В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — Осередок СУМА в Ірвінґтоні, Н. Дж., влаштовує традиційний Маланчин вечір, який відбудеться в суботу, 17-го січня ц.р., о год. 9-ій вечора тут в УНДомі, при 140 Проспект авеню. До танців гратиме оркестра „Діброва". Вступ — 15 дол. включає новорічне і буфет. За дальшими інформаціями і замовленням столиків слід телефонувати на число (201) 372-9856.

У СВІТІ

НЕВІДОМІ ГРУПИ, правдоподібно мусулмани-шііти, вже втретє обстріляли з автоматичних гарматок, правдоподібно совєтських „Катюш", палац президента Аміна Ґемаєля, який розташований в південносхідній частині Бейруту. Радіостанція „Християнський голос Ливану" повідомила, що під час цієї стрілянини був поранений тільки один вояк, охоронник палати президента. Пресові агентства відмічують, що дивною є тільки та обставина, що невідома група обстрілювала палац тоді, як в іншій частині міста мусулмани і християни відбували зустріч, метою якої було договоритись про замирення. Значить комусь залежить на тому, щоб до такого замирення не дійшло, — кажуть політичні спостерігачі.

КИТАЙСЬКІ УРЯДОВІ чинники почали стосувати до провідників студентського руху, які зорганізували демонстрації і домагалися здемократизування політичної системи в Китайській Народній Республіці, різні шикани, погрози, в першу чергу застрашування і викидання з університетів. „Ню Йорк Таймс" інформує в числі газети з 13-го січня, що китайські власті наказали звільнити з університету кількох студентів і двох професорів, які домагалися академічної свободи і мали відвагу стати на чолі демонструючих студентів.

ПЕРЕБУВАЮЧИ В НІҐЕРІЇ, державний секретар ЗСА Джордж Шулц підніс під час розмов з тамошніми провідними особами справу нелеґального експорту африканської героїни до ЗСА, експорту американської пшениці до африканських країн, участи Південно-Африканської Республіки і Лівії в Чаді та багато інших проблем. Уряд президента Пітера Боти з Південної Африки офіційно скритикував поведінку, Дж. Шулца в країнах чорної Африки і його коментарі про „тоталітарний режим" в ПАР. Бота дорікав Урядові ЗСА, що він взагалі, а Шулц зокрема, не цікавляться комуністичною інфільтрацією в Африці.

В КАРАЧІ, ПАКІСТАН, демонстрація і розрухи продовжуються. У понеділок, 12-го січня, поліція відкрила вогонь проти демонстрантів і поранила 25 осіб, які займалися бешкетами на вулицях міста, підпалювали будинки, автомобілі нищили підприємства, грабували харчові й інші крамниці тощо. Як відомо, Карачі є головним пунктом діяльности опозиційних партій, які нібито домагаються демократичної системи, уступлення президента Мохаммеда Уль-Гака, але рівночасно підтримують приязні зв'язки з комуністичною партією, леґальна діяльність якої в Пакістані заборонена.

В АМЕРИЦІ

ШОТЛЯНДСЬКИЙ ПРОМИСЛОВЕЦЬ Френсіс Крісті і власники нафтової компанії Джордж і Шерил Смити були арештовані в Ню Орлінсі. Митна служба повідомила, що арешти проведені в зв'язку з тим, що Крісті і Смити нарушили федеральний закон, який забороняє доставу нафтового обладнання Лівії. Ембарго на таку доставу було встановлено 1-го лютого минулого року з розпорядження президента Р. Реґена. Аґентам митної служби вдалося записати розмову між Кристі і Смитами про транспортування у Великобританію, а звідти в Лівію нафтового обладнання на суму 250,000 долярів.

МІСЬКА РАДА БОСТОНУ дала розпорядження поліційному управлінню міста арештовувати спортовців, які порушують правила поведінки і чинять хуліганські акції під час спортових змагань. Це розпорядження було зроблене після листа, написаного посадником Бостону Реймондом Флинном керівникам бостонських професійних дружин. Посадник писав, що Бостон більше не толеруватиме бійок під час спортових змагань. Приводом для листа посадника стала величезна бійка під час змагань гокейних дружин „Бостон Бруїнс" і „Монтреаль Канадієнс" в Бостон Гардені 20-го листопада минулого року.

ВИСТУПАЮЧИ В СЕНАТСЬКІЙ Комісії у справах озброєння, секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер захищав запропонований Білим Домом бюджет Пентаґону на 1988 фінансовий рік ,який починається 1-го жовтня цього року. К. Вайнберґер заявив, що З'єднані Стейти Америки повинні мати можливість відповідати на совєтські погрози і що послаблення обороноздатности країни лише збільшує загрозу війни. Вайнберґер сказав також, що З'єднані Стейти повинні зайнятися розміщенням протиракетних систем у космосі.

РЕЧНИК ДЕПАРТАМЕНТУ оборони повідомив,що 25-річний морський піхотинець сержант Клейтон Ловнтрі, який від 1984 до 1986 року працював в охороні амбасади ЗСА в Москві, обвинувачений в шпигунстві на підставі власних зізнань. В кінці минулого року він добровільно повідомив американські власті, що протягом довгого часу передавав секретні інформації жінці, яка була аґентом КҐБ. К. Ловнтрі перебуває під вартою в Квантіно, Вірджінія. Якщо обвинувачення в шпигунстві буде доказано, його зможуть засудити на смертну кару. В обов'язки Ловнтрі в Москві входила перевірка пустих приміщень амбасади і виявлення секретних документів, забутих працівниками. Ловнтрі мав ключі від всіх сейфів амбасади.

ПІД ЧАС СВОЄЇ ПОЇЗДКИ по країнах Близького Сходу заступник державного секретаря Ричард Мирфі зустрівся в Каїрі з міністром закордонних справ Єгипту Есматом Абдель Меґуїдом і президентом Мубараком. До приїзду в Каїр Р. Мирфі курсував між Амманом і Єрусалимом, намагаючись роз'яснити йорданським і ізраїльським лідерам принцип американської політики на Близькому Сході. На зустрічі з президентом Мубараком Мирфі заявив, що продаж американської зброї Іранові була експериментом, який не приніс очікуваних наслідків. „Ми хотіли вивчити можливість поліпшення відносин з Іраном — сказав Мирфі. — Однак з нашої спроби нічого не вийшло і дальша продаж зброї цій країні не плянується". Відповідаючи на запитання репортерів після зустрічі з президентом Єгипту, Мирфі заявив, що його місія схвалена президентом Р. Реґеном і державним секретарем Дж. Шулцом і полягає в тому, щоб активізувати процес досягнення міцного миру на Близькому Сході.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Дорікають британському урядові

Газета „Радянська Україна", орган Центрального Комітету комуністичної партії України, Верховної Рад і Ради Міністрів Української СССР, помістила у числі з 13-го грудня минулого року, довшу замітку К. Чаваги з докорами центральному урядові прем'єр-міністра Марґарет Тачер, який відмовився „видати радянському правосуддю нацистських воєнних злочинців Кирила Зварича і Михайла Сулиму", які, на думку совєтських „суддів" і КҐБ, які, виконуючи зарядження Політбюра, самі займаються масовими вбавствами, перслідуванням і терором, займалися „вбивствами мирного населення у Львові і Львівській області".

„Радянська Україна" пише, що К. Зварич, співпрацюючи, мовляв, з нацистами, займався розстрілами „мирних жителів" на Волині, „а потім перебрався на британські острови, де видає себе за добропристойного священика Станіслава Петровського. Це ім'я належить директорові лісопильного заводу, якого він закатував в 1941 році і привласнив собі його документи".

Очевидно, видумати таку фантастичну історію вміють тільки в пропаґандивних лябораторіях КҐБ і вони на це дали дотепер чимало доказів. Один з доказів це різні фальшиві документи, навіть з іншими фотознімками Івана Дем'янюка („Івана Ґрозного"). Газета далі пише, що ще в травні 1972 року СССР поставив вимогу про видачу в руки „радянського правосуддя" К. Зварича, але британські офіційні власті вирішили довгий час відмовчуватись, а тепер раптом виправдують свою поведінку якимсь „строком давності вчинених злочинів".

Так само, — пише далі згадана газета, — на туманному Альбіоні намагаються взяти під захист і колишнього львівського ката М. Сулиму, вважаючи його також невинним. А тим часом серед трофейних фашистських документів, які знаходяться у Львівському обласному архіві, зберігається особиста картка поліцая М. Сулими з фотографією карателя, а також його власноручні письмові звіти про участь у жорстоких розправах над жителями міста". М. Сулиму совєтські злочинці називають „підзахисним залізної лейді".

Очевидно, як у всіх інших випадках, совєтські окупанти натякають на участь М. Сулими у винищуванні жидівського цивільного населення. І про це нібито розповів кореспондентові „Радянської України" доцент Львівського університету Ю.А. Шульмейстер.

Позицію британського уряду до цієї справи совєтські карателі називають „більш як ганебною". Щоб ще глибше втягнути світове жидівство у справу видачі Москві немилих їм осіб із західніх країн, московські душогуби пишуть, що хтось десь недавно заявляв у Лондоні, що жадна „країна британської імперії не може приймати до себе жидів" і відразу додає, що „зате тут знайшлося тепленьке місце для нацистських катів, подібних до Зварича і Сулими".

„Місце для вбивць — на лаві підсудних". Не можна з цією вимогою не погодитися, але на „лаву підсудних" треба покласти в першу чергу комуно-московських імперіялістів, які за час свого владування вбили чи не більше як 100 мільйонів осіб, серед яких на першому місці були українці, які ніколи не перестануть змагатися за відновлення своєї самостійности і державности. Дійсно сумно, що на Заході знаходяться ще „покровителі" московських вбивць, які вже давно повинні були засісти на лаві підсудних і відповісти за свої злочини і за пактування з Адольфом Гітлером. Судити їх повинен і буде в майбутньому міжнародний суд — суд справедливости.

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКА опозиція, зокрема соціял-демократи і так звана партія „зелених" обурились виступом канцлера Гельмута Коля, що він у своїй передвиборчій промові назвав Східню комуністичну Німеччину „країною репресій, тюрем і концтаборів". Коль підкреслив, що східньонімецький режим, взоруючись на своїх совєтських протекторах, тримає в тюрмах і концтаборах тисячі німців. Очевидно, Г. Коль не відступає від свого твердження, а радше каже, що у випадку коли опозиція буде настоювати і критикувати його виступи, обороняючи рівночасно східньонімецький режим, він опублікує усі дані, які відносяться до репресивних акцій комуністичного режиму і вкаже пальцем на тих осіб, з опозиції, які сприяли розвиткові цього режиму.

Мирон Куропась

ЩО НАМ ПОТРІБНО У 1987 РОЦІ

Хочете знати, що наша спільнота потребує в 1987 році? Я вам скажу: напряму. Ми потребуємо напряму, бо ми загубили нашу дорогу. Багато з наших старих організацій плинуть у 21-ше сторіччя на судні, яке не має стерна. Більшість українських організацій були засновані перед 100, 90, 75, або 30 роками, щоб заспокоїти потреби нашої спільноти в тих часах. Сьогодні їхні організаційні цілі або призабуті або неактуальні.

Деякі з наших організацій просто перещеплено з терену окупованої Польщею Галичини, де вони були засновані в 1920-их і 1930-их роках і там вони були оправдані, але не тут в Північній Америці у 1980-их роках. А це тому, що провідники наших давно встановлених організацій мали дуже мало уяви кудою вони ідуть і ставили наголос радше на засоби, як на цілі організації. Ми гляділи на статути, чистоту мови, фінансовий ріст, на нових членів, звичаї і традиції. Але ми рідко говорили про цілі, висліди, оцінки і переоцінки.

Скільки з українських організацій має ясну і здецидовану програму праці і річне, відповідне до часу плянування, щоб цю програму виконати?

Скільки з українських організацій обирає чи підбирає своїх провідників на підставі їхніх можливостей виконати заплянoване? І скільки членів організацій слідкує за тим, чи їхні провідники виконують те, що було намічене?

Скільки з українських організацій мають „сірих особистостей", які є на провідних становищах лише тому, що ніхто інший не хоче перебрати того посту або тому, що вони є найменше контроверсійні?

Ми ставимо багато питань нашим „вічним" провідникам, але ніколи не ставимо питання „чому"? Отже чому наші українські школи мусять учити дітей української історії лише до 1922 року? Що сьогодні є важливіше: Іван Мазепа чи нацистська окупація України? Чому наша молодь не може пізнати того періоду української історії? Чому наші педагоги не хочуть учити наших дітей історії української іміґрації? Чи не є завданням школи приготовити учнів до спільноти, в якій ця школа існує? Чи наші діти не повинні познайомитися із усіми тими труднощами і самопосвятою, які були зв'язані із створенням і закріпленням нашої теперішньої української спільноти в ЗСА?

Чому молода людина мусить говорити плинно по-українському, щоб її вповні визнали в українській спільноті? Мова не є ціллю сама в собі. Я знаю багато молодих американських українців, яких мова українська є бездоганна, але їхній вклад в українську спільноту рівняється зерові. Але я також знаю американських українців, яких знання української мови є дуже бідне, або вони її взагалі не знають, але зате вони дуже взірцеві члени нашої спільноти.

„Ми мусимо задержати нашу біологічну і культурну субстанцію", — перестерігав голова Секретаріяту СКВУ Петро Саварин, промовляючи 29-го листопада 1986 року в Чикаго. Чому? Якщо нам не вдасться задержати і одне, і друге, чи це значить, що наша спільнота вже приречена на загибіль?

„Прийшов час для молодого покоління професіоналістів зацікавитися і включитися в так звані організації естаблішменту", — пише Евген Іванців у виданні „Українського Тижневика" з 7-го грудня 1986 року. Чому? У сьогоднішньому стані, що можуть ці організації дати молодим професіоналістам? Особистий ріст? Психологічне вдоволення? Ширші обрії? Радість?

Коли ми сподіваємося, що молоді включаться в існуючі організації тому, що це є їхнім обов'язком або, що в цей спосіб вони покажуть свій „патріотизм", то ми є у великому клопоті. Бо це замало. Люди, які включаються до якоїсь організації, хочуть мати якусь користь, або щоб підтримати якусь конкретну ціль. Коли організації не дають поважного стимулу і не мають ясної цілі, як можна сподіватися, що ними зацікавляться молоді, інтелігентні професіоналісти?

Це, що я сказав, нічого нового. Я писав на цю тему перед двадцяти роками в серії статтей під заголовком „Де є наша молодь?", що появилися так в „Свободі", як і в „Українському Тижневику".

Тим, що ще досі дивуються „де" є наша молодь, дозвольте повторити те, що я писав в 1964 році. Питання є властне кажучи, недоречне. Бо ми знаємо де є наші молоді люди. Щораз більше з них вже не є з нами.

Я маю враження, що куди важливіші питання є такі: 1) Що ми хочемо від нашої молоді? 2) У висліді нашого теперішнього оточення в ЗСА (не такого як ми думаємо що воно є, або хотіли б щоб було, але такого як воно є справді), що ми можемо очікувати від нашої молоді? 3) Коли ми рішимо, що ми можемо реально очікувати, що маємо робити, щоб наші сподівання виправдалися?

Ставлячи два перші питання, я підкреслив потребу реалізму, а не романтичної фантазії („ми мусимо конфронтувати свої погляди з тим, що є", — я писав, — „а не з тим, що ми бажали б щоб було") і ясність, а не брак рішучости („ми мусимо мати точні цілі, а не продовжувати плутанину".)

Але моя відповідь на третє питання викликала найбільше контроверсій. „Ми мусимо прийняти акультуризацію, як явище неминуче",

(Закінчення на стор. 3)

Михайло Кучер

ОХОРОНА ЗДОРОВ'Я У СССР У ЦИФРАХ І ФАКТАХ

II.

Совєтські демографи твердять, що структура захворінь у СССР міняється в залежності від вікової структури населення. Це правда, старшому вікові властиві вікові хронічні захворіння в об'єднанні з такими факторами як „нервове напруження".

Забруднене природне оточення, куріння, надмірне вживання алькоголю приводить до захворінь серця. 1981 року в СССР померло від цих захворінь 1,441,500 осіб. У ЗСА смертність від захворінь серця зменшується і сягнула за той же період 286.2 на 100,000 населення, а 1982 року померло тільки 988,000.

У СССР побільшується кількість смертей від злоякісної пухлини (рака), хоч у тому ЗСА перегнали СССР. В Америці 13 відс., в СССР 10.6 відс. У СССР побільшується смертність від нещасливих випадків на шляхах, самогубств. У совєтських медичних журналах повідомляється про великі захворіння грипою, гострими респіраторними захворіннями і запаленням легенів. „Педіятрія" з 1980 року віднотовує, що грипа та гострі респіраторні захворіння вийшли з-під контролі.

У СССР на кожних 1,000 дітей 900 хворіють грипою та гострими респіраторними захворіннями.

Газета „Труд" з осені 1981 року повідомила про 30 мільйонів захворінь грипою протягом одного року. „Весник АМН СССР" писав, що восені 1981 року помітно було „значне побільшення інфекційних захворінь, в основному вірусних, що викликають грипу і вірусне запалення легенів, інфекційний гепатит". Запалення легенів є основною причиною смертности дітей першого року життя. Друге і третє місце займають інфекційні паразитарні захворіння. Тільки за останні три роки захворіння дифтерією збільшились на 250 відс. За той же час захворіння коклюшем збільшилось у два рази. Захворіння шкарлятиною з 1980 року збільшились на 40 відс., кір на 30 відс.

В ЗСА 1982 року зареєстровано тільки п'ять випадків дифтериту. Коклюшу в ЗСА 1983 року зареєстровано 2,258 випадків, а в СССР 27,500. Середній рівень захворіння червоним тифом в СССР за 1978-1985 рр. у 4 рази перевищив захворіння в ЗСА.

Погана якість совєтських вакцин є причиною захворіння дитячими інфекціями. Щеплення часто роблять нестерильними голками. Журнал „Педіятрія" з 1980 року свідчив, що „установлена недостатня ефективність вакцини проти коклюшу, неповна імунізація у дітей до 5-ти місяців з тяжкими формами захворіння. Сироватку не переховують у холодній температурі і тоді вона тратить імунізуючі властивості".

Медичні совєтські журнали з січня 1984 року ствердили, що в харчових продуктах є мала кількість вітамінів А, групи Б і С. Це викликає інфекційні захворіння, гальмує процес виздоровлення, веде до невчасного породу та впливає на фізичний і умовий розвиток дитини. В СССР мати часто не має молока. Тоді материне молоко замінюють малоякісними молочними мішанинами. При вживанні мішанини „Малыш" (Маля) у дитини розвивається гіпотрофічний рахіт, аліментарна анемія і запалення легенів.

Нахил до мінінгококкових захворінь тільки в Москві з 1968 року побільшився в 50-60 разів. Епідемічний паротид (свинка) викликає навіть у дорослих чоловіків ускладнення. У ЗСА 1980 року зареєстровано 8,576 випадків свинки на 100,000 населення. А в СССР того ж року на 100,000 населення було 311,000 випадків.

Характеристичним явищем є кількість туберкульозних захворінь з операціями. На початку 1970-их років в СССР оперовано до 20.6 відс. хворих з активними формами туберкульози. В ЗСА в таких випадках медицина уникає операцій. Оперують тільки 1 відс. хворих на сухоти. Стараються лікувати хеміотеравпевтичними препаратами.

Сьомий з'їзд РКП/б/ вирішив ліквідувати туберкульозу, але захворіння усе побільшуються.

А тепер чи такі випадки можуть траплятися у нормальній країні? 1982 року в „Медичному журналі" Узбекістану появилась стаття — вказівки молодим хірургам: „Напередодні операції не ходити в гості і не приймати гостей у себе, не пити алькогольних напитків, не займатися тяжкою фізичною працею. Бажано (!) перед операцією добре вимитися (викупатися) і одягти чисту білизну". Далі йшли поради інтимного статевого характеру.

У СССР досі є нестача голок до застриків (ін'єкцій). Звичайно голку вживають кілька разів. „Медична газета" писала, що в Краснодарському краї, населення п'ять мільйонів осіб, запотребування на голки було 2,277,650 штук (1982 р.), а отримано 230, 940 штук.

(Закінчення на стор. 3)

Степан Яворський

Вісті з Оттави

Канадський парлямент був розпущений на зимові вакації перед латинськими святами. Нова сесія почнеться 19-го січня 1987 року.

Для канадських українців останні місяці 1986 р.назагал не були приємними. В другій половині листопада прем'єр Канади Браєн Малруні проголосив назначення сенатора із провінції Манітоби на місце покійного сенатора Павла Юзика. Помимо всіх старань канадських українців і активної пропаганди з боку деяких „кандидатів" на сенатора (як відомо, в Канаді сенаторів назначує голова уряду і вони не є вибираними) прем'єр Малруні іменував на це становище не-українку, на ім'я Майра Співак, чоловік якої був колись лідером консервативної партії в Манітобі. Для канадських українців це ще один доказ, що теперішній уряд не є зацікавлений поважно трактувати українські домагання.

Приблизно в тому самому часі виринула ще одна „афера" у зв'язку з виступом українського дівочого хору з Канади „Веснівка" в Арґентині. На концерті „Веснівки" канадська амбасада в Буенос Айресі відмовилась взяти будь-яку участь (хоч в попередніх роках при подібних оказіях вона завжди висилала когось з урядників амбасади, щоб бути присутнім на виступах канадських громадян). В пізнішій переписці між одним з учасників концерту, Михайлом Вавришиним, і міністром зовнішніх справ Джов Кларком, було сказано в листі за підписом Кларка, що канадська амбасада не брала участи в концерті „Веснівки" тому, що під час концерту був „виставлений прапор воєнного періоду української республіки і співано національний гимн цієї республіки". Лист Кларка був опублікований в українських газетах і він очевидно викликав оправдане обурення серед канадських українців.

Цілий абсурд цього інциденту полягає в тому, що на всіх попередніх оказіях, на яких канадські урядові чинники, включно з теперішним прем'єром Малруні, офіційно брали участь, цей самий прапор був виставлений і цей самий гимн був співаний і це не творило для канадського уряду ніякої проблеми. Коли в парляменті посол з Торонто Андрій Вітер запитав міністра Кларка про цей інцидент, міністер признався, що він не повинен був підписати того листа, якого його урядники приготовили. Кларк сказав, що він написав другого листа до М. Вавришина, в якому він висловив жаль із-за прикрої помилки. Цим самим Кларк уважає, що він перепросив українську громаду і що цю справу він уважає закінченою.

Немає підстав припускати, що сам міністер зовнішніх справ є ворожо наставлений до української громади в Канаді. Він відважно підносив питання українських політичних в'язнів в Совєтському Союзі під час його відвідин в Москві і Києві в 1985 році. Він і дальше бореться за з'єднання родин, які не можуть дістати від совєтських властей дозволу на приїзд до своїх рідних в Канаді. Одначе інцидент з хором „Веснівка" і пізніша переписка з М. Вавришином ще раз доказує, що урядники в бюрі міністра Кларка, як, зрештою, і урядники в бюрі прем'єр-міністра, є не лише неприхильно наставлені до української справи, але при тому є ще й досить тупоголові. Провід українців в Канаді, разом з нашими послами до парляменту, мусить рішуче домагатися, щоб серед відповідальних урядників в уряді держави був хтось, хто хоч трохи розуміє українські справи та хто міг би об'єктивно інформувати уряд про українську громаду.

З позитивного боку варто згадати, що найповажніший англомовний щоденник в Канаді, „Ґловб енд Мейл" з Торонто, помістив у двох чергових числах односторінкові витяги з книжки Роберта Конквеста „Жнива смутку". Це не подобалося совєтській амбасаді в Оттаві і їхній „спец" від українських справ, перший секретар амбасади Юрій Боґаєвський, написав довгого листа до редактора „Ґловб енд Мейл", в якому він заперечує, що голод взагалі існував, а якщо і був, то він був спричинений природними силами. У відповідь щоденник у своїй редакційній статті відкинув аргументи Боґаєвського як невдалу спробу совєтської пропаганди. В одному з наступних чисел цієї популярної і престижевої газети появилася позитивна рецензія Майкла Марруса на цю книжку Конквеста.

Місцевий Відділ Комітету Українців Канади готовиться до святкування дня української державности в кінці січня 1987 року. Очікується, що, 22-го січня, як і попередніми роками, на щоглі будинку міського уряду буде вивішений український прапор та що мейор міста Оттави проголосить з цієї нагоди спеціяльну проклямацію.

СОВЄТСЬКІ ВЛАСТІ відхилили просьбу сина президента Роналда Реґена про надання йому в'їзної візи для зроблення серії телевізійних репортажів про совєтське життя. Роналд Реґен, мол., уже був в Совєтському Союзі в кінці 1985 року як репортер журналу „Плейбой". Для цього журналу він написав також репортаж про зустріч на вершинах у Женеві.

УПС, Рим

„ТАК ДОВШЕ ТРИВАТИ НЕ МОЖЕ" — УКРАЇНА 1986

I.

„Ми всі відчуваємо, що щось зміниться", — так оптимістично оцінюють не тільки люди з України стан у СССР сьогодні у своїх листах.

„Так довше тривати не може", — каже не тільки український католик зі Львова. Те саме — правда, з інших причин і іншими словами — сказав генеральний секретар КПСС Міхаїл Ґорбачов під час 27-го з'їзду КПСС у Москві в лютому минулого року.

А найгірше мало ще статися: це було до чорнобильської катастрофи, до аварії корабля „Адмірал Нахімов" з її коло 400 жертвами. Рік тому все це було ще далеко. Але вміжчасі виявилося, що й ці нещастя — це тільки особливо трагічний вияв несправедливости совєтської системи з її господарчими недоліками та безладдям, з її браком відповідальности та ініціятиви, як їх усе гостріше критикує сама совєтська преса.

Рік 1986 повинен увійти в совєтську історію як рік „змін", рік „гласності", взагалі як початок „перебудови всіх сфер життя". („Правда Украины"). Але у свідомість світу цей совєтський український рік вписався головно як рік чорнобильської трагедії.

Вміжчасі совєтські будні в основному не змінилися: над українською інтеліґенцією далі панує необмежене свавілля КҐБ, в Західній Україні далі переслідують українських католиків, так як продовжується переслідування нереєстрованих баптистів, п'ятидесятників і всіх інших, що не підкоряються вузьким державно-поліційним обов'язковим для всіх рамкам.

Не змінилося також панування неефектовних бюрократів над совєтськими буднями — „перебудова" кипить досі щойно на сторінках газет.

„На ділі поступають по-старому", — пише, наприклад, робітник з України, „всюди брехня, лицемірство, показуха".

Навіть не надто критична „Літературна Україна" ствердила: „Безконечні промови про необхідність перемін ще не підкріплюються відповідним ділом. Замість того, щоб робити справу, роблять вигляд. Виникає уже побоювання, а чи буде діловий крок до оновлення".

На таке побоювання існують деякі підстави. Намагання Михаїла Ґорбачова зрушити закостенілу бюрократію та недобре запрограмовану машинерію совєтської економіки, закликаючи до ініціятиви, до відповідальности та до самокритики, досі обмежується до загального биття в груди — без будь-яких наслідків. Надто бо вміжчасі заскорузли структури централістичної адміністрації і, головно, надто дорогі представникам партійної бюрократії їх привілеї. Члени апарату не мають найменшого зацікавлення „перебудовувати" совєтську систему, бо серйозні „зміни" загрозили б їх статусові. Здійснення „перебудови" означало б, у першу чергу, ліквідацію „тунеядської" (дармоїдської) бюрократії, некомпетентних „завідуючих" колгоспами, заводами, школами, — коротко, совєтського життя.

Зрештою саме совєтська номеклятура, — кляса непродуктивних, але жадних на особистий комфорт бюрократів — спричинила і далі спричинює якраз ті недоліки совєтського суспільства, проти яких сьогодні кипить бій на сторінках газет, згідно з об'явленою під час з'їзду партії волею тих самих партійних апаратчиків. „В суспільстві виринув прошарок осіб з чітко вираженими споживацькими ідеалами", — ствердила згідно з цим „Правда Украины", не відважуючись, однак, конкретно назвати цей „прошарок".

А якраз такі „особи" кріпко тримаються надбаного і, правдоподібно, розуміють всеохопну „перебудову" так, як і всі дотеперішні кампанії партійної пропаґанди, а саме як забріхані лозунґи, призначені для обману та одурманення народу.

„Реформатор" Ґорбачов, як уже тепер показується, стає „жертвою" того ж апарату, якого він найвищий член і який протягом 70-их років створив собі непохитну структуру неподільної влади та зв'язаних з нею привілеїв. Саме цей апарат довів совєтське суспільство до стану елементарного матеріялізму, де найцінншу вартість становлять західні „лейби". „Дорого платить наш обиватель лише за приналежність речі до зарубіжного виробництва", скаржиться, наприклад, комсомольський журнал „Молодь України". Більше, навіть задля джінсів, „кросовок" та шкіряної куртки молоді совєтські люди часом готові навіть убити їх власника. „Комуністична мораль", що, згідно з невгамованою пропаґандою, по суті незміненою від сім десятиліть, повинна була заступити християнську і характеризувати „нову людину" — це мораль сьогодні ілюструється в „судових репортажах" на сторінках совєтської преси.

А „комуністичні кадри", виховані в дусі „партійності" та тієї ж „комуністичної моралі", сьогодні — і не від сьогодні — збагачуються, де тільки можуть, на кошти суспільства, держави; конкретно ж, на кошти тих робітників та селян, від імени яких, вони претендують говорити. Корупція в Совєтському Союзі давно досягла позаевропейських розмірів — з тією різницею, що підкупний урядник з країн Далекого Сходу чи Чорної Африки, мабуть, ледве чи задовольнився б парою гімнастичних капців, як, наприклад, голова колгоспу, представлений на сторінках журналу „Вітчизна", або „стереокарткою" з моргаючою дівчиною, як сибірський міліціонер.

Реформу такого суспільства ледве чи вдасться перевести під час зборів „трудових колективів" з трафаретною самокритикою, як це відбувається від кількох місяців по фабриках та установах УССР, під супроводом оркестри партійної пропаґанди.

Тим більше, що „перебудова" обмежується виключно до економіки — а віднову „моралі" та „самостійності", „знищення урядничої психології" („Правда Украины") бажається тільки у сфері господарки.

Червоний прапор над бльоком 3 і 4

Обіцяна совєтським громадянам „гласність", інформації про досі строго бережені державні таємниці почали виявлятися протягом минулого року в обережній формі.

(Продовження буде)

Ліса Мішель Бареіро
Aurora, Colorado

Ксеня Марта Гевка
Phymonth Meeting, Pa.

Леся Діна Гинянська
Greenville, Delaware

Ляня Дмитришин
Philadelphia, Pa.

Ляна Кебуз
Huntington Valley, Pa.

Анна Марія Ковальчук
Flemington, N.J.

Христина Лі
North Wales, Pa.

Христина Андрея Літинська
Longhorne, Pa.

Христина Михайлишин
Philadelphia, Pa.

Марта Христина Перфецька
Glenside, Pa.

Леся Дарія Рудакевич
Philadelphia, Pa.

Віра Ніна Рудакевич
Philadelphia, Pa.

Оля Роспутько
Philadelphia, Pa.

Ліда Христина Савчак
Philadelphia, Pa.

Христина Марія Федорук
Cinnaminson, N.J.

Лідія Марта Чаплинська
Philadelphia, Pa.

Марта Наталія Ярема
Philadelphia, Pa.

Свят-Вечір у Маямі

В останніх роках число українців у Маямі, Фла., й околиці значно зросло. Ще більшим стає воно кожного року в зимових місяцях, коли сюди приїжджають наші люди з Канади та холодніших стейтів ЗСА. Вже ввійшло в звичай, що українська католицька парафія Успення Пресвятої Богородиці у Маямі влаштовує на Свят-Вечір спільну вечерю для своїх сталих та сезонових парафіян. Цього року Свят-Вечерю попередило Велике Повечір'я з Литією, які, при численній участі вірних в церкві, відправили о. Степан Зарічний, місцевий парох, і о. Богдан Скасків, мешканець Маямі Бічу, де він у будні дні відправляє Служби Божі для наших людей.

Гарними голосами та мелодійно проспівано Повечір'я зі зворушливим „З нами Бог" обома отцями та дяками Павлом Ґаладжою і Іваном Коцуром, на якому багато з нас уже давно не було, як також і колядки, впровадили присутніх у святочний настрій.

Після Повечір'я всі перейшли до парафіяльної залі, де вже були приготовані столи для спільної вечері. Приємно було побачити тут давніх знайомих та познайомитись з новими людьми.

Свят-Вечерю розпочато молитвою, яку провів о. Богдан, після якої о. парох Степан попросив панímатку Мирославу Скасків пригадати присутнім Свят-Вечір в Україні, куди всі присутні полинули думками. Пригадались нам наші звичаї та теперішня жорстока дійсність, коли новітні Іроди знущаються над вірними синами Церкви та нації! При кінці промови паніматка Мирослава закликала присутніх пом'янути тих, що склали своє життя за ті ідеали, що пливуть з вифлеємського миру, воїнів-оборонців землі і слави нашої та архипастирів—ісповідників наших .

Опісля о. парох поблагословив просфору і учасники вечері ділились нею, складали одні одним побажання, а потім споживали смачні страви та в родинній атмосфері розмовляли поміж собою.

Отець Богдан в часі вечері роздав тексти коляд, щоб всі могли співати, та перед солодким і кавою почав коляди, що підхопили всі присутні, які з побожністю проспівували кожну колядку.

При кінці вечері о. парох англійською та українською мовами згадав про наші чудові українські різдвяні звичаї та закликав, спеціяльно молодь, заховувати їх, бо це збереже нашу Церкву і народ.

Потім о. Степан висловив подяку о. Богданові за поміч та Богослуження в церкві, паніматці Мирославі за гарний спомин та за зорганізування жінок з Маямі Біч, що принесли солодке і допомогли в приготуванні, сестрицтву за спонзорство, а спеціяльно подякував Михайлові Штидзі, який, як звичайно, вив'язався знаменито в приготуванні смачних страв.

Молитвою—колядою „Глянь оком щирим, о Божий Сину" закінчено цю вдалу Свят-Вечерю, яка надовго залишиться в пам'яті присутніх.

А. Т.

Що нам...

Закінчення зі стор. 2.

— я писав, — „і її використати для поборювання асиміляції". Я окреслив акультуризацію як форму пристосування багатокультурности, яка старається створити синтезу з найкращих елементів і в такий спосіб збагатити обидві культури". Якщо наша молодь є змушена вибирати поміж українською і американською спадщинами, більшість з них вибере американську, — твердив я. Я уважав, що куди мудріше не змушувати до вибору, а старатися злучити і задоволити обидві. Я вказував на жидів, які є мистцями в пристосуванні і вдержанні себе на поверхні.

Не зважаючи на те, що в тому часі мене вважали „американізатором", як такого, „що не має зв'язку із справжнім українським духом" і навіть як „зрадника" української справи, я не змінив своєї думки впродовж останніх 23-ох років. Навпаки, я вір'ю що головна причина, чому так багато молодих професіоналістів відчужилося від нашої спільноти сьогодні, є власне тому, що наші установи не пристосувалися, не актуалізувалися, не перевірили своїх цілей і завдань і не зробили їх більш актуальними.

Як всі живучі організми, організації, які не можуть або не хочуть пристосуватися, мусять завмерти.

Охорона...

Закінчення зі стор. 2

Витворилося катастрофальне становище. Медичний персонал займається несамовитою працею, гострить, випростовує голки, чистить від іржі. Про стерилізацію не згадано нічого.

Алькоголізм навис над СССР катастрофою. Адмірал Сорокін признає в „Красной звезде", що число новобранців, які приходять з родин алькоголіків-батьків все побільшується. У СССР п'ють, починаючи з 15-ти років життя, або часто значно раніше. П'ють п'ятилітні діти, п'ють жінки і дівчата, п'ють навіть вагітні жінки. 1981 року населення вживало річно 16.5 літра спирту. Жінок-алькоголіків річно побільшується на 5 відс.

У 1979 році в лікувально-трудових профілакторіях (ЛПТ) знаходилось 1 мільйон 694,000 мужчин і 217,000 жінок. У медичних витверезниках було 16 мільйонів 695,000 осіб, в тому 97 відс. мужчин, решта жінки. Три мільйони 115,000 вивезла „хутка допомога" у стані гострого отупіння від алькоголю. Крім „хуткої допомоги" вщерть п'яних мужчин і жінок відвозить у витверезники міліція, зокрема у дні „національних" свят.

Загальна смертність в СССР побільшується з 6.9 відс. до 10.3 відс., а в ЗСА зменшилося з 9.4 відс. до 8.8 відс. Усі дані відносяться також до України, де річно побільшується кількість ненормальних немовлят, які перебувають у спеціяльних будинках. Підростаючи, як правило, вони не можуть вчитись, не можуть працювати і пізніше не можуть служити в армії.

Наркоманія досягнула в СССР таких розмірів, що пресі дозволено про неї писати. Останньо про розмір наркоманії (осінь 1986 року) писала „Советская Россия". В СССР є банди молоді від 15-ти до 17-ти років життя, які спеціялізуються в обкраданні аптек і аптечних складів, де забирають наркотики. Довший час совєтські лікарі (та й уряд) не звертали уваги на розвиток наркоманії в надії, що вона сама мине. Так незрозуміло пише „Советская Россия". Ніби совєтська медицина не знала (!), що наркоманія існує в СССР. Щоправда, совєтська преса, радіо і телевізія повідомляли про наркоманію, але вона властива тільки західнім „гнилим" суспільствам. Прийшов час, коли загнило і совєтське суспільство і то на порозі осягнення соняшної доби коунізму. Дійшло до того, що міністер охорони здоров'я дав інтерв'ю „Літературній Газеті", в якому обвинуватив лікарів, що вони ігнорували таке важливе і небезпечне явище. Молоді наркомани стогнуть і сичать від болю, штрикаючи себе голками і часто не можуть попасти в жилу. Кров заливає руку, разом з наркотиком. Звичайно при тому вживають старі, брудні голки.

Міністерство здоров'я повідомило, що біля 20 відс. наркотиків приходить із крадежі в медичних інституціях.

В Пам'ять
мґра Володимира Процінського
у сороковий день Його смерти
Святу Літургію
відправив о. Тарас Лончина, парох Св. Тройці Помісної Української Католицької Церкви 8 січня 1987 в Каплиці Філії Українського Католицького Університету, Вашінґтон, Д. К.

ПОВІДОМЛЯЮ, ЩО
16-го січня 1987 р. в 8-ій год. ранку
в церкві св. Духа в Норт Бруклині, Н. Й.
буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
за бл. п. мого стриєчного брата
Андрія Житинського
ТАКОЖ ЗА
Тому й Анну Бодаків
ОЛЕКСА ЖИТИНСЬКИЙ
Прошу Родину й Знайомих помолитися в цей день за спокій душ Покійних.

У ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
активної, відданої та жертвенної української патріотка — засновниці, членки та голови УЗХ в Дітройті
бл. п.
АННИ ЛЕВКУТ
буде відправлена
ПАНАХИДА
за спокій Її Душі
в суботу, 24-го січня 1987 р. о 4-ій год. по пол.
в православній катедрі Святої Покрови
в Southfield, Mich.
Просимо Приятелів та Знайомих згадати Покійну в цей день у Ваших молитвах.
ІВАН КАЧМАР

Ділимося з усім українським громадянством сумною вісткою, що у вівторок, 13-го січня 1987 р. Б. відійшов в Оселі Небесні заслужений громадський діяч, БАТЬКО І ДІДО

бл. п. Всесвітліший о. Архимандрит

П А В Л О

(в житті редактор Петро Ямняк)

на 78-му році свого трудолюбивого життя.

ТІЛО ПОКІЙНОГО буде перевезене з похоронного заведення П. Яреми, 129 East 7th Street, New York, N.Y. 10009, (212) 674-2568 **до Св. Троїцької Катедри при** 359 Broom Street, New York, N.Y. 10013, **де в четвер і п'ятницю, 15-го та 16-го січня, о год. 7-ій вечора будуть відслужені ПАНАХИДИ. Після ІЄРЕЙСЬКОГО ПОХОРОНУ в суботу, 17-го січня, о год. 9-ій ранку, Тлінні Останки будуть перевезені на Св. Андріївський цвинтар в** South Bound Brook, N.J

Нехай пам'ять про Нього буде вічною.

Прот. ІВАН КУЛЬЧИЦЬКИЙ
в імені дочки ЛІДИ БАЛЮРИ-ЯМНЯК з чоловіком ІВАНОМ та сином ПЕТРОМ

ЗАСТУПНИК ПРЕСОВОГО секретаря Білого Дому Леррі Спікс, який вніс резигнацію і найближчим часом залишить свою посаду, повідомив, що його місце займе Мерлін Фіцпатрик. Очікують, що М. Фіцпатрик, який від квітня 1985 року працює пресовим секретарем віцепрезидента Джорджа Буша, приступить до нових обов'язків у лютому. Л. Спікс займав посаду заступника пресового секретаря протягом шести років. Пресовим секретарем вважається Джеймс Бреді, який був важко поранений у березні 1981 року під час замаху на президента Роналда Регена.

Головою Товариства Сеньйорів у Філядельфії переобраний проф. В. Винницький

Четверті Загальні збори Т-ва Українсько-Американських Сеньйорів у Філядельфії відбулися в неділю, 14-го грудня 1986 року в Українському Освітньо-Культурному Центрі.

Точно о годині 2-ій, як було зазначено в повідомлені, голова проф. Володимир Винницький відкрив збори, привітавши чисельно зібраних членів і попросив капеляна сеньйорів о. митрата Зенона Злочовського провести молитву.

Після всіх формальностей, зв'язаних з процедурою зборів, голова звітував з праці в загальному за минулий рік, подаючи докладні дані з поодиноких ділянок. Щоб хоч частинно ми могли виконати зобов'язання, дане нам нашим статутом,- „поліпшити якість життя старших осіб-сеньйорів", членів нашого товариства, ми в цілості, як управа, і кожний член поодиноко, мусіли вкласти багато труду і праці.

Продовжуючи своє звітування, голова подав, що при кінці листопада наше товариство мало записаних на компюторі 1,350 членів, в звітовому році прибуло 150 нових членів, а померло 34. Заупокійна Свята Літургія за спокій душ померлих була відправлена в суботу, 13-го грудня. Звітодавець згадав і про те, що серед наших членів є деяка кількість таких, що вписалися задля користи, щоб користати з харчових приділів, розподілюваних суспільною службою кілька разів на рік з федеральних надвишок. Він звернув увагу на те, що для такої великої громади людей з різними зацікавленнями і інтелектуальним розвоєм є дуже тяжко зробити таку універсальну програму, щоб вона вповні задовільнила всіх. Але все ж таки нам це частинно вдається і ми є з цього стану задоволені. Ми маємо велику кількість членів, які стало беруть участь в наших програмах.

В першу середу місяця маємо сходини членів для вимірювання тиску крови. Проводить цю програму д-р Володимир Клиш, допомагає йому Наталія Вайда. В цій програмі бере участь від 17до 75 осіб. Вона є тим важлива для членів, що допомагає запобігати непередбаченими наслідками, які можуть статися у зв'язку з підвищеним тиском крові, про що дана особа не знає. Дуже часто буває, що лікар пацієнтові з високим тиском крови радить відвідати його лікаря для докладнішої перевірки.

Третю середу місяця програма сходин звичайно складається з трьох частин: загальні інформації, потрібні для старших осіб, проголошувані в різних бюлетенях для сеньйорів. В головній точці програми завжди є доповідь на цікаві медичні або загальні теми, часом висвітлюємо документальні фільми або прозірки наших таки сеньорів, які подорожують по різних країнах включно з Україною. Ця програма триває три години разом з товариською гутіркою при каві і солодкім, а охочі, як звичайно грають в бінго.

Програма прогульок під керівництвом Ірини Ільницької працює дуже добре. В звітовому часі було сім прогульок, у яких взяло участь приблизно 390 осіб.

В звітовому періоді ми мали тільки один спільний обід-просфору з мистецькою програмою під керівництвом маестра Володимира Шашаровського. В програмі виступали Юлія Шашаровська, Ліза Чепіль і Маріянна Михалюк. На тлі колядок і щедрівок В. Шашаровський розказав про різдвяні звичаї в дрогобицькому підгір'ю. Участь в обіді взяло 160 осіб.

Голова сказав, що завданням всіх тих програм є те, щоб наші сеньйори кілька чи кільканадцять годин побули разом у товаристві своїх ровесників, погуторили про будені справи і забули хоч на короткий час самоту, яка навколо них панує. Звітодавець сказав, що ми сповнюємо своє шляхетне завдання, бо наші сеньйори розходяться домів усміхнені і радісні, бо ще один день пройшов інакше як звичайно.

Додаткові інформації до звіту додали ще референт суспільної служби інж. Олександер Михалюк, який говорив про велику потребу добровольців до праці з нашими людьми, які перебувають в піклувальних домах, або такі, що живуть самітньо.

Потім звітувала імпрезова референтка Ірина Райнер і Наталія Вайда, а протоколярний секретар в заступстві хворого скарбника Володимира Романова подав короткий звіт.

Член контрольної комісії інж. Володимир Шиприкевич, який рівночасно прочитав протокол з проведеної контролі діловодства управи, а що все було в найкращому порядку, він поставив внесення на одобрення праці управи з признанням. Пропозицію прийнято одноголосно. Член номінаційної комісії Дмитро Ткачук з великим вдоволенням подав до відома, що всі члени управи з 1986 року погодилися увійти до управи на 1987 рік. Дану пропозицію члени прийняли оплесками. Тому що інших пропозицій на членів управи не було, зголошена листа номінаційною комісією була прийнята одноголосно.

Проф. Володимир Винницький четвертий раз переобраний на голову Товариства Українсько-Американських Сеньйорів у Філядельфії, сердечно подякував за довір'я, яким обдарували його й членів управи наші сеньйори, яким лежить на серці ріст і розвій товариства,

У 1987 році будемо старатися поширити нашу програму, але без допомоги членів ми нічого великого не зможемо зробити. Пригадуємо, що на наших перших Загальних зборах чотири роки тому ми поставили собі за мету мати сеньйорський центр для українців у Філядельфії, оплачуваний всеціло федеральними і стейтовими фондами. Тільки нашою працею, витривалістю і зорганізованістю ми це здобудемо.

Вичерпавши програму нарад предсідник подякував членам за участь у зборах і закрив їх о год. 3.45, запросивши всіх на каву і солодке.

Присутній

РАДА ЕВРОПЕЙСЬКОЇ економічної спільноти вирішила продати для Совєтського Союзу 400,000 тонн масла по „зниженій" ціні 50 центів за кілограм. Міністер сільського господарства в Західній Німеччині Ігнац Кіхле прихильно висловився про постанову ради, бо ЕЕС, має завеликі запаси масла, сира, порошкового молока та інших товарів. Деякі економічні спостерігачі звернули увагу, що суд у Бразилії заборонив розповсюджувати порошковане молоко, імпортоване із Західньої Европи, бо воно, мовляв, затруєне радіяцією після катастрофи в Чорнобилі. Кіхле заявив, що „я не називаю це жадною торгівлею, а радше подарунком, бо дальше магазинування цього товару немислиме". Західньонімецький міністер відмітив, що особи на велфері отримають також масло по зниженій ціні, але не за 50 центів, а за одного доляра за кілограм.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 18-го СІЧНЯ 1987 р.

Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Христителя 76 Відд., о год. 9:30 ранку в залі УКЦеркви (під церквою) при Сенфорд Авеню. Проситься всіх членів прийти та вирівняти залеглі вкладки. — Юлія Демчук, фін. секр.

Відбулась Наукова конференція Фундації ім. О. Ольжича

За відносно короткий час свого існування Фундація ім. О. Ольжича в ЗСА влаштувала вже другу з черги наукову конференцію. Цей раз вона відбулась у співпраці зі Школою філософії і відділом економічних студій Католицького університету Америки у Вашінґтоні 28 листопада 1986 року.

Загальна тематика конференції проходила в згоді з загальною напрямною дослідно-наукової праці Фундації, а саме: вивчення „Проблем і питань української державности".

Перша сесія була присвячена комплексові справ взаємовідносин між церквою і державою, з окремим узглядненням відносин в Україні і СССР.

Декан філософічного факультету цього університету Джуде П. Доґґерті проаналізував становище Маркса і Марітейна до питання взаємовідносин між церквою і державою. Не є жодною таємницею неґативне становище Маркса до церкви, але автор піддав основній аналізі, на тлі хоч би американського досвіду тезу про відокремлення церкви і держави і дійшов до висновку, що хоч ті інституції мають свої окремі завдання, але життя спільноти під сучасну пору є таке складне, що ізоляція церкви не все спільноті на користь і є причиною занепаду багатьох спільнот і народів. Аж напрошується висновок, що у вільній українській державі після доби совєтського атеїзму, наш народ напевно не скористає з того, якщо за прикладом багатьох інших державних народів, які проходили свобідний розвиток відділення церкви було б йому накинене.

Несподівана смерть о. А. Флоріді, спеціяліста східньої політики Ватикану, дослівно менше ніж місяць перед конференцією унеможливили обговорення цього важливого питання. Навіть доповнення передбаченого дискутанта о. М. Войнара, який вказав на ряд канонічних рішень Католицької Церкви на останньому Синоді, які витворили більш пригожий клімат для взаємовідносин між українцями католиками і православними, очевидно, не вичерпали того питання. Тоді як перша конференція фундації основно проаналізувала питання Української Автокефальної Православної Церкви і її вагу та значення в державному будівництві, слід очікувати, що майбутні конференції направлять це очевидне недомагання, хоч не з вини організаторів і питання Української Католицької Церкви, становище Ватикану до неї в контексті української державности слід основно проаналізувати. Цією сесією проводив проф. Дж. Смітґ, а основним дискутантом був проф В. Вер Еке, обидва із Вашінґтонського університету.

Друга сесія, якою проводив проф. Александер Вороняк з Вашінґтонського університету, була присвячена соціологічним і демографічним перспективам в Україні.

Загально відомо про зріст неукраїнського населення в Україні, про спадок природного приросту населення в Україні в порівнянні із іншими республіками СССР, зокрема азійськими, та про наслідки урбанізації України, яка довела до доволі радикального збільшення українського населення в містах та зменшення відсотку населення, яке затруднене в сільському господарстві.

Д-р С. Рапавий проілюстрував статистичними даними важливе значення України в загальному всесоюзному господарсько-економічному житті. Без огляду на політичні міркування совєтського центру України не можна іґнорувати, як преважливого фактора в СССР. Ці й інші дані потверджують поза всяким сумнівом, що Україна має всі дані бути преважною одиницею, яка має потрібну базу населення, з належним всестороннім, а не одновічним складом, що потрібно для кожної модерної нації і суверенної держави.

Д-р Олег Кудрик проаналізував в дуже цікавий спосіб вагу і значення професійних спілок в СССР і Україні. Їх роля багато інша, ніж у західньому світі, бо органи профспілок виконували цілу низку призначених їм урядом завдань, так що не можна їх розглядати, як речника організованого робітництва у відношенні до власника (в даному випадку держави) але мимо того, цей сектор має превелике значення в сучасній Україні. Доповідач проілюстрував низкою прикладів зріст ваги тих інформацій.

І знов стоїть питання, як у майбутній українській державі той фактор організованого робітництва проявлятиме себе, беручи до уваги десятиліття досвіду, де совєтські профспілки були часто робітництвом ідентифіковані із державною адміністрацією. Треба якогось здорового переходу від того способу профспілок до того типу, які є практиковані чи в Західній Европі чи північно - американському континенті. Бо ані сучасні кадри керівництва профспілок, ані робітництво ледве чи готові так легко переставитись на нові відповідальні завдання, які стоять перед організованим робітництвом.

Третьою сесією проводив проф. Зенон Мельник із Сінсінатського університету і вона розглядала питання організації і розвитку економічного життя та питання приватної ініціятиви.

Проф. Михайло Борецький із Вашінґтонського Католицького Університету проаналізував індустрійний розвиток Росії і СССР між 1880-1985 роками, в порівнянні з іншими світовими потугами та роль України. Навівши низку статистичних даних, проф. М. Борецький перестерігав перед необоснованим твердженням про розклад, а то й прямо крах совєтської економіки. В ній існують зовсім інші пріорітети, ніж на Заході, але не можна легковажити її потужности. Він вказав, що за останніх 27 років у відношення до населення, порівняючи із ЗСА, СССР і Японія виказують кольосальний зріст машинобудівництва, тоді як Німеччина, а зокрема Англія у відношенні до ЗСА виказують величезний спад. Ці тези проф. М. Борецького викликали дуже цікаву дискусію і насвітлення цього питання, беручи до уваги можливості різних порівнянь, а головно факт, наскільки достовірними є дані совєтських публікацій, які лягли в основу його порівнянь.

Проф. М. Борецький вказав на преважливу ролю України в тому індустріяльному процесі. Україна мала преважливе місце в російській економіці за царату і її провідна роль була навіть і в совєтських умовинах до 1941 року. В часі Другої світової війни 75% української індустрійної потужности було знищено. Цікаво, що в повоєнному етапі совєтські чинники не відбудовували на Україні військового індустрійного комплексу. Очевидно, що це мало, з одного боку, вплив на характер розвитку української індустрії, дуже важливо відзначити зріст в Україні індустрії компюторів і автоматизації виробництва. Мимо дискримінації України в питанні військового індустрійного комплексу, за словами проф. М. Борецького, зріст індустрії в Україні був дещо вищий ніж у цілому СССР. (8.1% – 8%). Зокрема українські науковці і інженери відіграють преважливу ролю в цілості економіки СССР.

Тоді, як Україна становить 17% всіх працівників в совєтській індустрії, українські науковці і інженери становлять 31 % всіх науковців і інженерів СССР. Україна випродукувала 28% всіх нових продуктів Совєтського Союзу, що вказує знову ж таки на важливість України і спроможність творити самостійну успішну економічно-господарську одиницю.

Проф. Ігор Стебельський із Віндзорського університету виголосив доповідь про інституційні обмеження управління сільскогосподарськими ресурсами України". Він дуже докладно проаналізував вагу і значення сільського господарства в Україні, наслідки насильно проведеної колективізації, експерименти, випливаючі із бюрократичної централізації, брак належної господарки як резервуаром орної землі, так її наводнюванням, плянуванням урожаю та цілої низки небезпечних експериментів, ведених совєтською системою з українським сільським господарством. Він ствердив, що в корені проблеми є питання, хто несе відповідальність за управління землею, яка належить до колгоспів і радгоспів. Він вказав на часті конфлікти між намаганням совєтської адміністрації прохарчувати населення, збереження урожайности землі і продуктивности робітника на землі. Порівнюючи це з осягами приватних господарств, кожному стає ясно, де є корінь лиха. Залишилось, однак, не проаналізованим докінця питання: а який є рятунок для того загрозливого стану як в теперішній совєтській дійсності, так і у вільній українській державі.

Дискусія після доповіді проф. І. Стебельського вказала на деякі з тих розвязок, але над ними треба б у чергових конференціях основніше попрацювати. Багатющий матеріял, зібраний доповідачем, є важливим причинком для тої праці.

В дискусії д-р О. Гаврилишин вказав на цілу низку складних відносин совєтської економічної політики і доповнив тези обох доповідачів.

В заключному слові д-р З. Мельник, який провадив цілістю конференції вказав на її осяги і запевнив присутніх, що Фундація ім. О. Ольжича видасть доповіді обох конференцій та продовжуватиме свою дослідницьку працю.

Президент Фундації д-р М. Чаповський гостив доповідачів і організаторів конференції в Шератон готелі, що дало змогу учасникам краще познайомитись і обговорити дальші пляни науково-дослідної діяльности Фундації.

Слід висловити признання Програмовій комісії в складі д-р З. Мельник, проф І. Решетар, проф. П. Стерчо і проф. А. Вороняк, які приготовляли конференцію.

Технічні справи конференції дуже справно зорганізувала проф. Анна Вороняк, включно з урядовою телевізійною каблесистемою, яка фільмувала всі наради і в місяці січні вони мають бути трансмітовані на ССП-АН каблесистемі у Вашінґтоні.

Учасник

З діяльности Колекції Української Маріяни

Як завжди, впродовж 1986 року одержали ми багато кореспонденції із заохотою та признанням для праці і доцільности Колекції Української Маріяни при Марійній бібліотеці в університеті Дейтону в стейті Огайо, як теж і з матеріяльними та грошовими пожертвами.

Маестро Г. Цісарук-Конопада прислала дрегарну ікону української Оранти; д-р Р. Смик—ікону, вишиту вірними парохіянами церкви в Перемишлі, яку ми негайно оправили й повісили у головній читальній залі; о. В. Прийма із Франції—великі кольорові плякати із українського Люрду; о. В. Зінько з Прудентополя—кольорові знімки церков у Бразилії, які заповнили окремий альбом „Бразилія"; маестро М. Дмитренко допомагає своїми мистецькими творами та порадою; Українське Культурне Товариство Огайо, Колюмбус,—свою підтримку і пораду; інші—книжки, бібліографічні відомости та грошову допомогу. У нашій вдячності усім дякуємо й шкодуємо, що не маємо змоги тут перерахувати всіх щедрих і вірних прихильників.

Найголовніша подія, одначе,—це пропозиція Івана Сарвадія створити постійний Український Марійний фонд при Марійній Бібліотеці із його щедрою ініціятивною пожертвою 20,000 дол. Ціль фонду—закріплення і розвій КУМ, її науково-популярної діяльности та загальна служба українському суспільству. Наприклад, фонди мають служити для дослідів і публікацій, пов'язаних з українською Марійною темою будь-якої ділянки науки, мистецтва, релігії, інформативного і культурного обміну, семінарії, конференції, стипендії для праць вищезгаданих тем, релігійні події, вистави, концерти та споріднені імпрези.

Засновується чергова важлива станиця для закріплення та популяризації нашого становища серед науково-культурного і релігійного світу.

Надіємось, що українське громадянство усіх прошарків підніме цю ідею-клич своєю духовою й матеріяльною допомогою.

Колекція Української Маріяни при Марійній Бібліотеці університету Дейтон